

Parnasszus mozgó.

Mozgatja: Igric.

Rózsa S. Lajos az Opera érdekes és tehetséges tagja, aki különösen a Zichy gróf operái főszerepeinek éneklése által magának igen csinos gázsit csikart ki, igen takarékos ember. Minden fillér kiadást feljegyez, kivéve azokat a huszkoronásokat, amiket az Opera kávéház zöldasztalánál hagy, rendszerint minden délután.



RÓZSA S. LAJOS, a m. kir. Operaház tagja

Egy ilyen szomorú és megszokott őszi, lucskos délután hazamegy Rózsa, már várja a kis fia, aki roppant szellemesen pumpolja meg a derék művészt, különböző jogcímeken. Most is egy koronát kér.

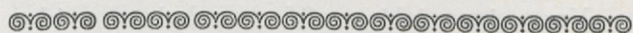
„De fiam, ez mégis csak furcsa, szinte lehetetlen, hogy neked egy hónap alatt több pénz kell, mint nekem egy évre. Nekem sem ad a direktorom“, mondja sopánkodva a gondos családapa művész.

A fiú azonban rátorkolt az apjára, ami különben is egy második elemista bátorságára vall.

„Érdekes, de kérlek apám én arról nem tehetek. Ezt intézd el a direktoroddal, de ne velem. Most pedig ide a koronával.“

1183

Azt mondani sem kell, hogy a derék művész bús áriák közepette halászta ki zsebéből — legyünk nyugodtak — a még nem utolsó koronát.



Bendiner Heddyvel, a kedves művésznővel találkoztam a napokban. Ő szólított meg először.

„Ejnye, kedves Igric, jobbra nem látok semmit ettől a nagy kalaptól és maga persze balról jött. Maga szemfüles poéta.“

Azután beszélgettünk a szép nyárról, az utazásokról. A művésznő a Vezuv mellett nyaralt. Erre én nyugodtan kérdeztem, hogy hogy is néz ki az a Vezuv?

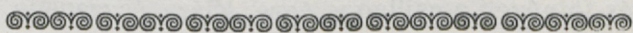
„Hát éjjel, nappal füstölög“, mondja a művésznő.

„Ejnye, ejnye, hát nincs annak más dolga“, mondom én és meglehetősen ijedten néztem a művésznőre, aki valószínűleg bufa ábrázatomba nevetett és otthagytott fakép-nél épen úgy, mint Márkus Dezsőt, aki folytonosan hívja vendégszerepelni a Népoperába.

A művésznő épen úgy nem megy oda, mint én talán soha a Vezuvhoz.



BENDINER HEDDY, énekművésznő



1184